

Klassieke Feëverhale

THINK
DIGITAL ACADEMY

Skoonlief en die Ondier

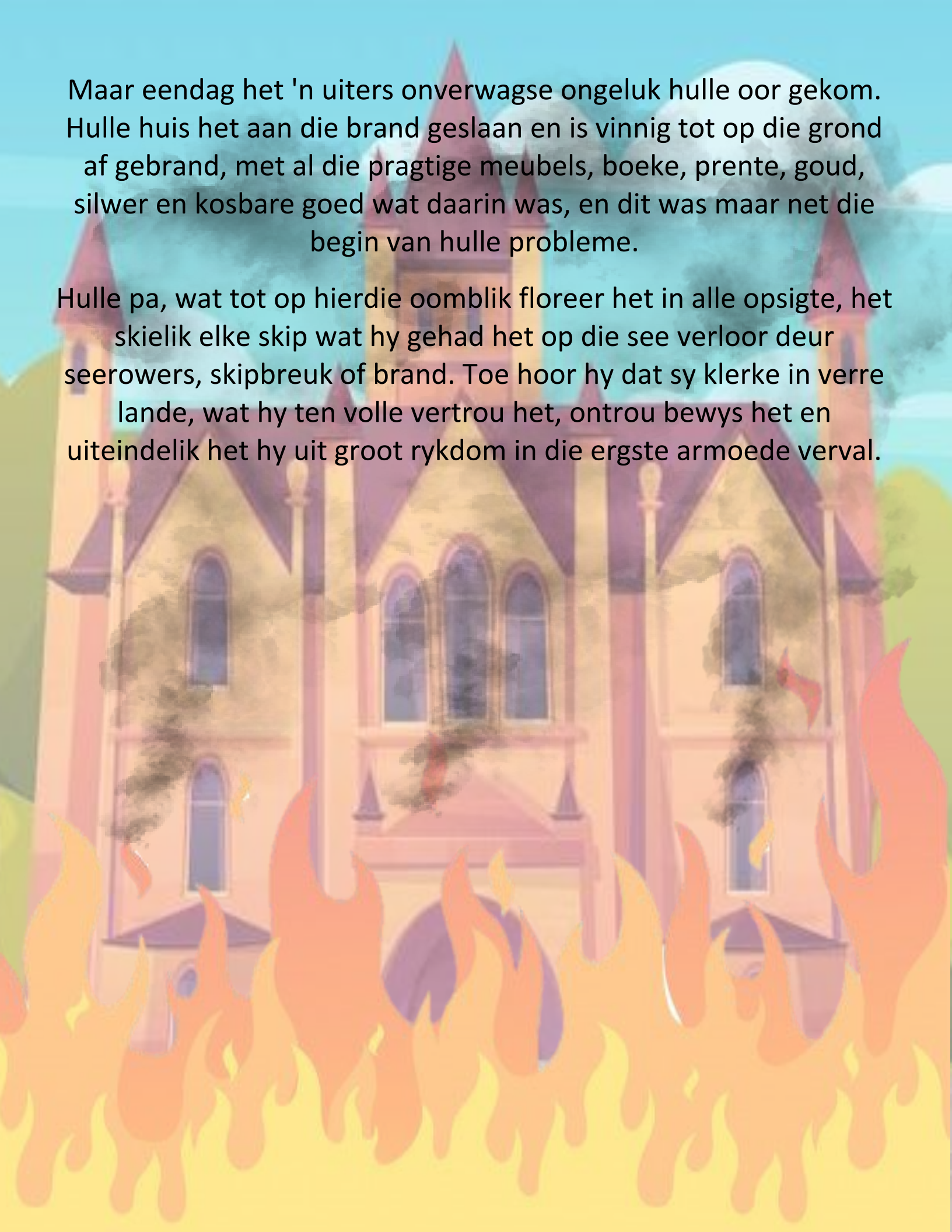
Sendag Lank Gelede

In 'n baie ver land het daar 'n handelaar gewoon wat so gelukkig was in al sy ondernemings dat hy ontsaglik ryk was. Aangesien hy egter ses seuns en ses dogters gehad het, het hy gevind dat sy geld nie genoeg was om hulle almal alles te gee wat hulle begeer het nie en soos hulle gewoon was nie.

Maar eendag het 'n uiters onverwagse ongeluk hulle oor gekom. Hulle huis het aan die brand geslaan en is vinnig tot op die grond af gebrand, met al die pragtige meubels, boeke, prente, goud, silwer en kosbare goed wat daarin was, en dit was maar net die begin van hulle probleme.

Hulle pa, wat tot op hierdie oomblik floreer het in alle opsigte, het skielik elke skip wat hy gehad het op die see verloor deur seerowers, skipbreuk of brand. Toe hoor hy dat sy klerke in verre lande, wat hy ten volle vertrou het, ontrou bewys het en uiteindelik het hy uit groot rykdom in die ergste armoede verval.

Al wat hy oor gehad het, was 'n huisie in 'n verlate plek minstens honderd ligas van die dorp waarin hy gewoon het en hy was gedwing om terug te trek saam met sy kinders, wat wanhopig was oor die idee om so 'n ander lewe te lei.

Inderdaad, die dogters het eers gehoop dat hul vriende, wat so talryk was terwyl hulle ryk was, daarop sou aandring dat hulle in hul huise bly, nou dat hulle nie meer een het nie.

Maar hulle het gou agter gekom dat hulle alleen gelaat is en dat hul vorige vriende selfs hul ongelukke toegeskryf het aan hul eie uitspattigheid en geen voorneme getoon het om hulle enige hulp aan te bied nie.

Daar het dus niks vir hulle oor gebly as om hul vertrek te neem na die huisie wat in die middel van 'n donker woud gestaan het en gelyk het na die somberste plek op die aarde.

Aangesien hulle te arm was om enige bediendes te hê, moes die meisies hard werk, soos 'n landbewoner en die seuns het op hul beurt die lande bewerk om hul brood te verdien.

Rof geklee en met die eenvoudigste leefwyse, het die meisies onophoudelik die weelde en vermaaklikheid van hul vorige lewe betreur, en net die jongste het probeer om dapper en vrolik te wees.

Sy was net so hartseer soos die res van die familie toe die ongeluk haar pa oorval het, maar nadat sy gou herstel het na haar natuurlike vrolikheid, het sy aan die werk gespring om die beste van dinge te maak, om haar pa en broers so goed as wat sy kon te vermaak en probeer om haar susters te oorreed om saam met haar te dans en sing.

Maar hulle sou niks van die soort ding doen nie, en omdat sy nie so droewig soos hulle was nie, het hulle verklaar dat hierdie ellendige lewe al was waarvoor sy geskik was. Maar sy was regtig baie mooier en slimmer as hulle, inderdaad, sy was so lieflik dat sy altyd Skoonlief genoem is.

Na twee jaar, toe hulle almal gewoon begin raak het aan hul nuwe lewe, het iets gebeur wat hul rustigheid versteur het.

Hulle pa het nuus ontvang dat een van sy skepe, wat hy glo verlore was, veilig in die hawe gekom het met 'n ryk vrag.

Al die seuns en dogters het dadelik gedink dat hul armoede op 'n einde was en wou direk na die dorp vertrek, maar hulle vader, wat verstandiger was, het hulle gesmeek om 'n bietjie te wag en hoewel dit oestyd was en hy nie gespaar kon word nie, was hy vasbeslote om self eers te gaan om navrae te doen.

Net die jongste dogter het enige twyfel gehad, maar dat hulle binnekort weer so ryk sou wees soos hulle voorheen was, of ten minste ryk genoeg sou wees om gemaklik in een of ander dorp te woon waar hulle weer vermaak en vrolike metgeselle sou vind.

So het hulle almal hul vader gelaai met kommissies vir juwele en rokke wat 'n fortuin sou gekos het om te koop, en net Skoonlief, wat seker was dat dit van geen nut was nie, het niks gevra nie.

Haar pa, wat haar stilte opgemerk het, het gevra: "En wat moet ek vir jou bring, Skoonlief?"

"Die enigste ding waarvoor ek wens is om jou veilig by die huis te sien kom," het sy geantwoord.

Maar dit het net haar susters gepla, wat gedink het dat sy hulle blameer dat hulle vir sulke duur dinge gevra het. Haar pa was egter tevrede, maar hy het gedink dat sy op haar ouderdom beslis van mooi geskenke behoort te hou, so het hy vir haar gesê om iets te kies.

"Wel, liewe vader" het sy gesê, "as jy daarop aandring, smee ek dat jy vir my 'n roos sal bring. Ek het nog nie een gesien vandat ons hierheen gekom het nie en ek is so lief vir rose."

So het die handelaar vertrek en die stad so gou moontlik bereik, maar net om uit te vind dat sy vorige metgeselle, wat geglo het dat hy dood was, die goed wat die skip gebring het, tussen hulle verdeel het en na ses maande van moeilikheid en onkoste het hy homself so arm bevind soos toe hy begin het, omdat hy net genoeg kon herstel om die koste van sy reis te betaal.

Om sake te vererger, was hy verplig om die dorp in die verskriklikste weer te verlaat, sodat hy teen die tyd dat hy binne 'n paar ligas van sy huis was, hy amper uitgeput was van koue en moegheid.

Alhoewel hy geweet het dit sou 'n paar ure neem om deur die woud te kom, was hy so angstig om aan die einde van sy reis te wees dat hy besluit het om aan te gaan.

Maar die nag het hom oorval, en die diep sneeu en bitter ryp het dit vir hom onmoontlik gemaak om verder te gaan. Daar was nie 'n huis te sien nie, die enigste skuiling wat hy kon kry, was die hol stam van 'n groot boom en daar het hy die hele nag gehurk, wat vir hom die langste gevoel het wat hy nog ooit ervaar het.

Ten spyte van sy moegheid het die gehuil van die wolwe hom wakker gehou, en selfs toe die dag uiteindelik aanbreek het, was hy nie veel beter af nie, want die vallende sneeu het elke paadjie bedek en hy het nie geweet watter kant om te draai nie.

Uiteindelik het hy 'n soort spoor gemaak en alhoewel dit aan die begin so rof en glad was dat hy meer as een keer neergeval het, het dit gou makliker geword en het hom in 'n kanaal bome gelei wat by 'n pragtige kasteel geëindig het.

Dit het vir die handelaar baie vreemd gelyk dat geen sneeu in die kanaal geval het nie. Die kanaal het geheel en al uit lemoen bome bestaan, wat bedek was met blomme en vrugte.

Toe hy by die eerste voorhof van die kasteel in kom, sien hy voor hom 'n trap van agaat, hy klim op en gaan deur verskeie pragtig gemeubileerde kamers.

Die aangename warmte van die lug het hom laat herleef voel, hy het baie honger gevoel, maar daar was blykbaar niemand in die groot en pragtige paleis wat hy kon vra om vir hom iets te gee om te eet nie.

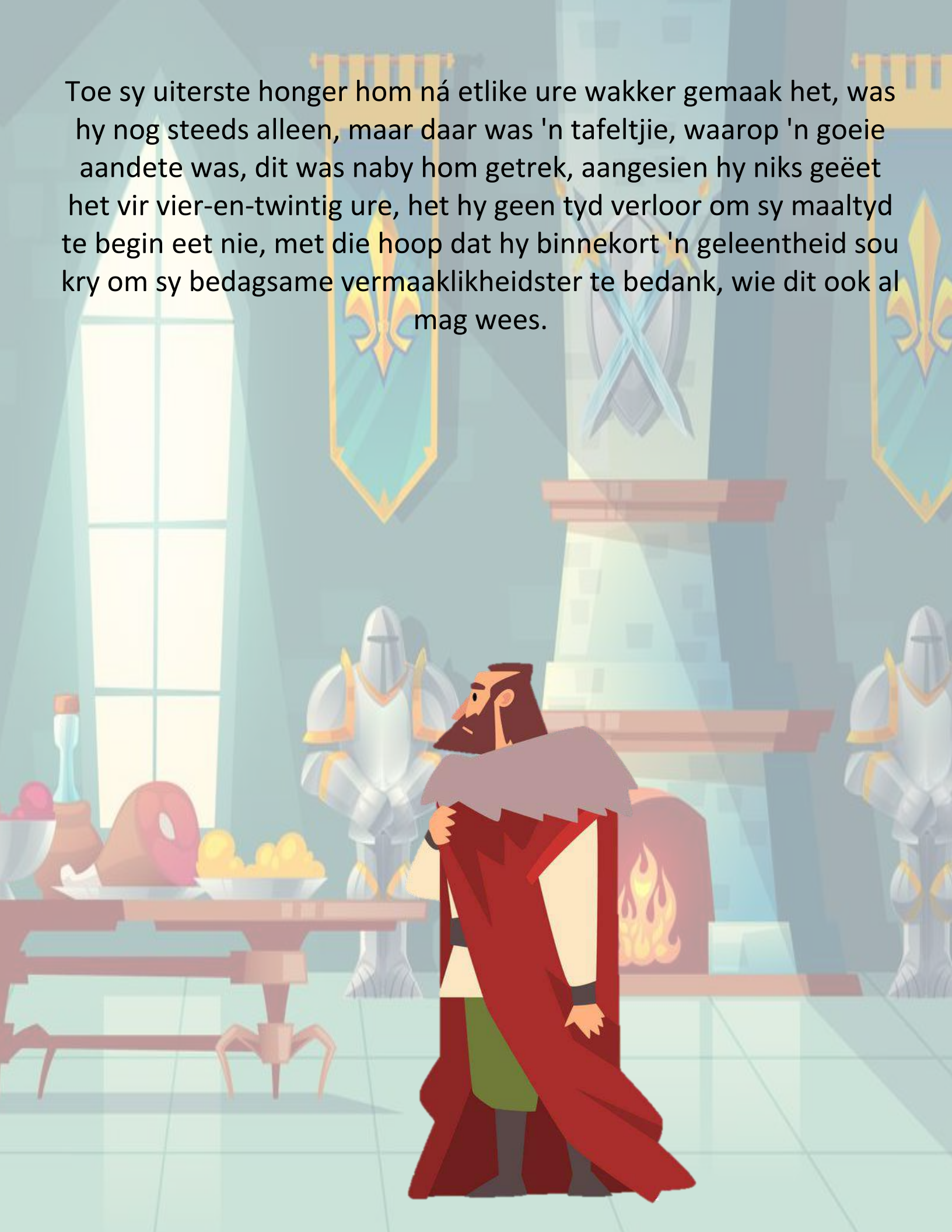

Diep stilte het oral geheers uiteindelik, moeg om deur leë kamers en galerye te dwaal, het hy in 'n kamer kleiner as die res gestop, waar 'n helder vuur gebrand het en 'n rusbank naby opgetrek is.

Omdat hy gedink het dat dit voorberei was vir iemand wat verwag was, het hy gaan sit en wag totdat hy sou kom, en baie gou het hy in 'n diep slaap geval.

Toe sy uiterste honger hom ná etlike ure wakker gemaak het, was hy nog steeds alleen, maar daar was 'n tafeltjie, waarop 'n goeie aandete was, dit was naby hom getrek, aangesien hy niks geëet het vir vier-en-twintig ure, het hy geen tyd verloor om sy maaltyd te begin eet nie, met die hoop dat hy binnekort 'n geleentheid sou kry om sy bedagsame vermaaklikheidster te bedank, wie dit ook al mag wees.

Maar niemand het verskyn nie, selfs na nog 'n lang slaap, waaruit hy heeltemal verfris wakker geword het, was daar geen teken van iemand nie, alhoewel 'n vars maaltyd van deftige koeke en vrugte op die tafeltjie tot by sy elmboog voorberei is.

Omdat hy angsvallig was, het die stilte hom begin verskrik, hy het besluit om weer deur al die kamers te soek, maar dit was van geen nut nie. Nie eers 'n dienskneg was te siene nie, daar was geen teken van lewe in die paleis nie!

Hy het begin wonder wat hy moet doen en het homself begin vermaak deur voor te gee dat al die skatte wat hy gesien het sy eie was, en hy oorweeg toe hoe dit onder sy kinders verdeel sou word.

Toe gaan hy af in die tuin, al was dit winter oral anders, het die son hier geskyn, die voëls het gesing, die blomme het geblom, en die lug was sag en soet. Die handelaar, in ekstase met alles wat hy gesien en gehoor het, het vir homself gesê:

"Dit alles moet vir my bedoel wees. Ek sal op hierdie oomblik gaan en my kinders bring om al hierdie genot te deel."

Ten spyte daarvan dat hy so koud en moeg was toe hy die kasteel bereik het, het hy sy perd na die stal geneem en dit gevoer. Nou het hy gedink dat hy dit sou opsaal vir sy reis huis toe, en hy het met die paadjie af gedraai wat na die stal gelei het.

Hierdie paadjie het 'n heining van rose aan elke kant daarvan gehad, die handelaar het gedink hy het nog nooit sulke pragtige blomme gesien of geruik nie. Hulle het hom herinner aan sy belofte aan Skoonlief, hy het gestop en net een gevat om na haar te neem, toe hy skrik vir 'n vreemde geluid agter hom.

Toe hy om gedraai het, sien hy 'n vreesaanjaende Ondier, wat blykbaar baie kwaad was en in 'n verskriklike stem gesê het:

"Wie het vir jou gesê dat jy my rose kan pluk? Was dit nie genoeg dat ek jou toe gelaat het om in my paleis te wees en vriendelik met jou was nie? Dit is die manier waarop jy jou dankbaarheid wys, deur my blomme te steel! Maar jou onbeskaamdheid sal nie ongestraf bly nie."

Die handelaar, verskrik deur hierdie woedende woorde, laat val die noodlottige roos, gooi homself op sy knieë en roep: "Verskoon my, edele meneer. Ek is u opreg dankbaar vir u gasvryheid, wat so manjiefek was dat ek my nie kon voorstel dat jy aanstoot sal neem as ek so 'n klein dingetjie soos 'n roos neem nie." Maar die Dier se woede is nie verminder deur hierdie toespraak nie.

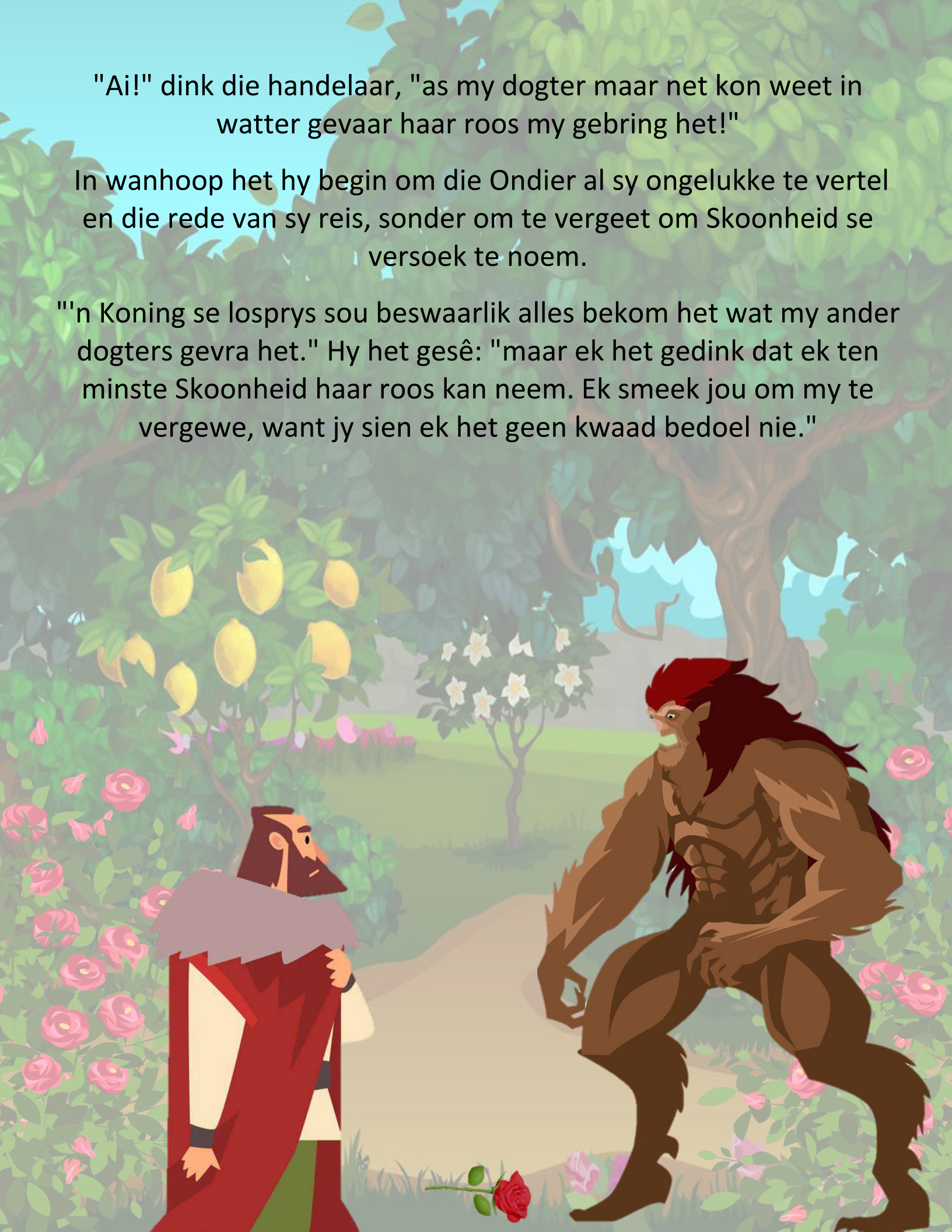
"Jy is gereed met verskonings en vleiery," het hy uit geroep; "maar dit sal jou nie red van die dood wat jy verdien nie."

"Ai!" dink die handelaar, "as my dogter maar net kon weet in watter gevaar haar roos my gebring het!"

In wanhoop het hy begin om die Ondier al sy ongelukke te vertel en die rede van sy reis, sonder om te vergeet om Skoonheid se versoek te noem.

"'n Koning se losprys sou beswaarlik alles bekom het wat my ander dogters gevra het." Hy het gesê: "maar ek het gedink dat ek ten minste Skoonheid haar roos kan neem. Ek smeek jou om my te vergewe, want jy sien ek het geen kwaad bedoel nie."

Die Ondier het vir 'n oomblik gedink, toe het hy gesê, in 'n minder woedende toon:

"Ek sal jou vergewe op een voorwaarde, dit is dat jy vir my een van jou dogters sal gee."

"Ai!" roep die handelaar, "as ek wreed genoeg was om my eie lewe te koop ten koste van een van my kinders s'n, watter verskoning sou ek kon uitdink om haar hierheen te bring?"

"Geen verskoning sou nodig wees nie," het die Ondier geantwoord.

"As sy enigsins kom, moet sy gewillig kom. Op geen ander voorwaarde sal ek haar hê nie. Kyk of enige een van hulle moedig genoeg is en jou genoeg lief het om jou lewe te kom red. Jy lyk na 'n eerlike man, so ek sal jou vertrou om huis toe te gaan.

Ek gee jou 'n maand om te sien of een van jou dogters saam met jou sal terug kom en hier sal bly, om jou vry te laat. As nie een van hulle gewillig is nie, moet jy alleen kom, nadat jy hulle vir altyd totsiens gesê het, want dan sal jy aan my behoort. Moenie dink dat jy vir my kan weg kruip nie, want as jy versuim om jou woord te hou, sal ek jou kom haal!" het die Ondier woedend by gevoeg.

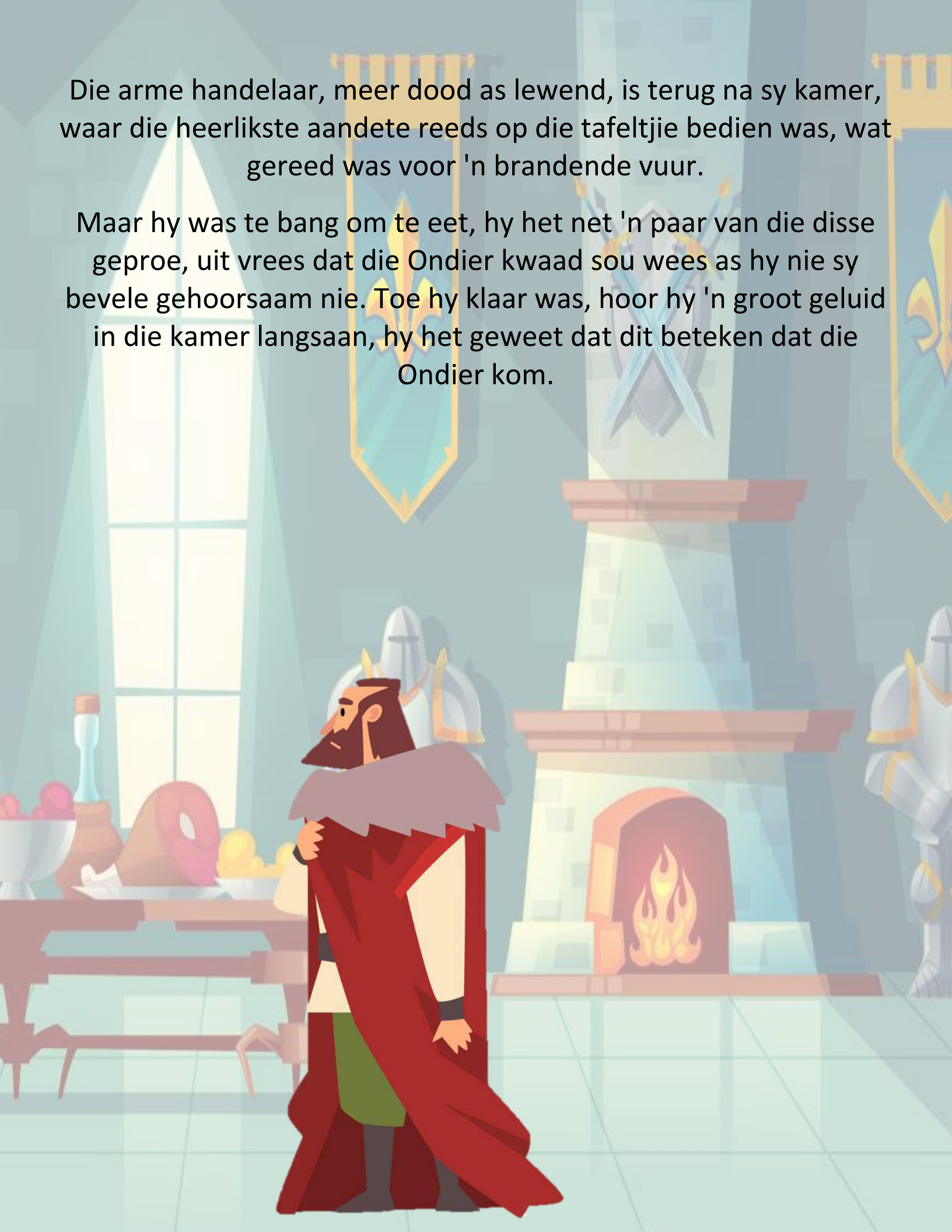
Die handelaar het hierdie voorstel aanvaar, hoewel hy nie regtig gedink het dat enige van sy dogters oorreed kon word om te kom nie. Hy het belowe om terug te keer op die vas gestelde tyd, angstig om van die teenwoordigheid van die Ondier te ontsnap, het hy toestemming gevra om dadelik te vertrek. Maar die Ondier het geantwoord dat hy eers die volgende dag kon gaan.

"Dan sal jy vir jou 'n perd gereed kry," het hy gesê. "Gaan eet nou jou aandete en wag vir my bevele."

Die arme handelaar, meer dood as lewend, is terug na sy kamer, waar die heerlikste aandete reeds op die tafeltjie bedien was, wat gereed was voor 'n brandende vuur.

Maar hy was te bang om te eet, hy het net 'n paar van die disse geproe, uit vrees dat die Ondier kwaad sou wees as hy nie sy bevelle gehoorsaam nie. Toe hy klaar was, hoor hy 'n groot geluid in die kamer langsaan, hy het geweet dat dit beteken dat die Ondier kom.

Aangesien hy niks kon doen om sy besoek te ontsnap nie, was die enigste ding wat oor gebly het om so min as moontlik bang te lyk.

Toe die Ondier dus verskyn en vra of hy goed geëet het, het die handelaar nederig geantwoord dat hy het, danksy sy gasheer se vriendelikheid. Toe het die Ondier hom gewaarsku om hul ooreenkoms te onthou en om sy dogter presies voor te berei vir wat sy moes verwag.

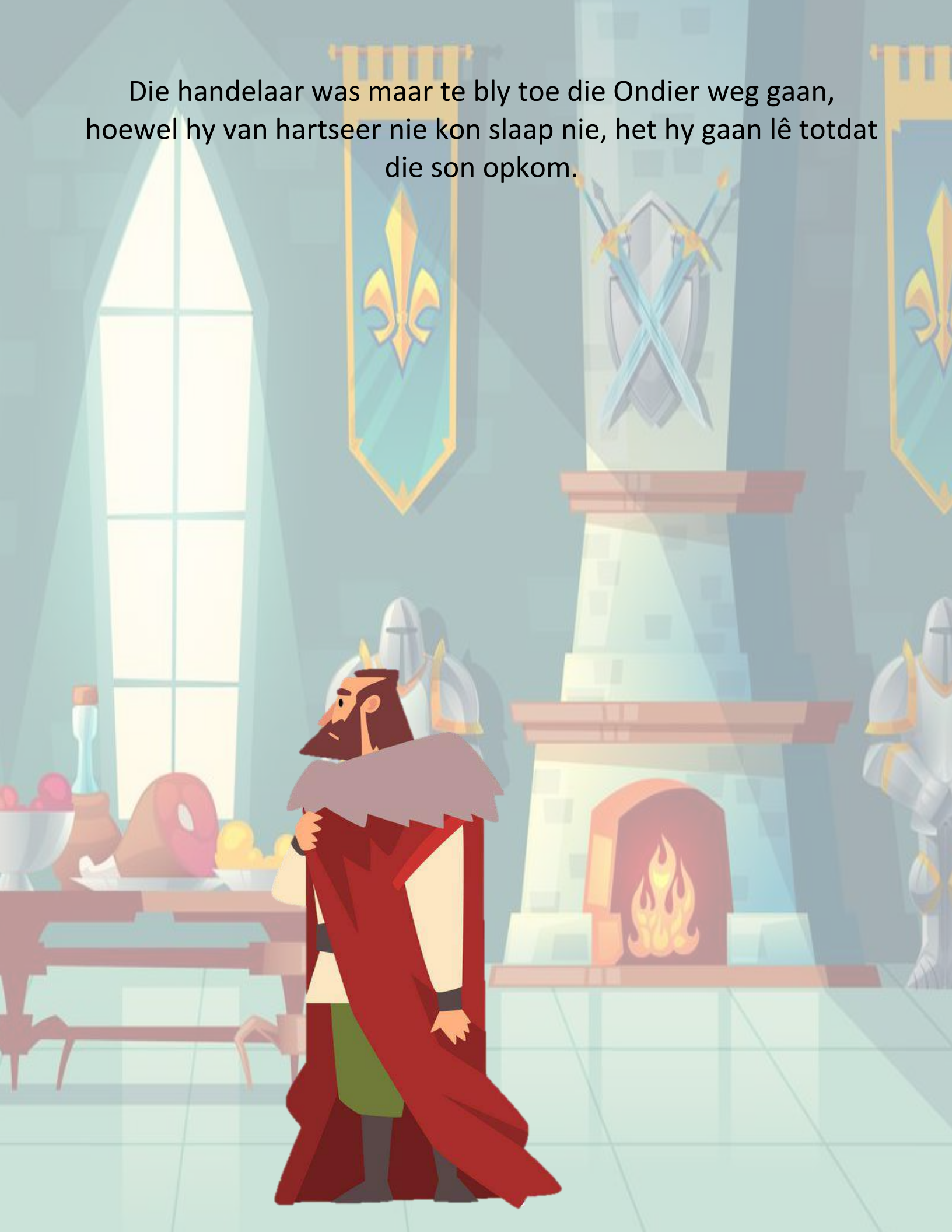

"Moenie môre opstaan" het hy bygevoeg, "voordat jy die son sien en 'n goue klok hoor lui nie. Dan sal jy jou ontbyt hier kry wat vir jou wag en die perd waarop jy gaan ry sal gereed wees in die binnehof. Hy sal jou ook weer terug bring wanneer jy oor 'n maand saam met jou dogter kom.

Vaarwel. Neem 'n roos na Skoonlief en onthou jou belofte!"

Die handelaar was maar te bly toe die Ondier weg gaan,
hoewel hy van hartseer nie kon slaap nie, het hy gaan lê totdat
die son opkom.

Toe, na 'n haastige ontbyt, gaan haal hy Skoonlief se roos en klim op sy perd, wat hom so vinnig weg gedra het dat hy in 'n oomblik die paleis uit die oog verloor het, hy was nog steeds in droefgeestige gedagtes toe gedraai tot voor die deur van die kothuis.

Sy seuns en dogters, wat baie onrustig was oor sy lang afwesigheid, het hom tegemoet gehaas, gretig om die resultaat van sy reis te weet, want hulle het veronderstel sy reis was gunstig toe hulle hom op 'n pragtige perd in 'n ryk mantel toe gedraai sien. Hy het eers die waarheid vir hulle weg gestee en net hartseer vir Skoonlief gesê toe hy die roos vir haar gegee het:

"Hier is wat jy my gevra het om vir jou te bring; jy weet min wat dit gekos het."

Maar dit het hulle nuuskierigheid so opgewonde gemaak dat hy hulle van begin tot einde van sy avonture vertel het, hulle almal was baie ongelukkig. Die meisies het gerou oor hul verlore hoop, die seuns het verklaar dat hul pa nie na hierdie verskriklike kasteel moes terug keer nie, hulle het planne begin maak om die Ondier dood te maak as dit hom sou kom haal.

Maar hy het hulle daaraan herinner dat hy belowe het om terug te gaan. Toe was die meisies baie kwaad vir Skoonlief en het gesê dat dit alles haar skuld was, dat as sy vir iets sinvols gevra het dit nooit sou gebeur het nie, hulle het bitterlik gekla dat hulle vir haar dwaasheid moes ly.

Arme Skoonlief, baie benoud, het vir hulle gesê:

"Ek het inderdaad hierdie ongeluk veroorsaak, maar ek verseker jou ek het dit onskuldig gedoen. Wie sou kon raai dat om in die middel van die somer vir 'n roos te vra soveel ellende sou veroorsaak? Maar aangesien ek die onheil gedoen het, is dit net dat ek daarvoor moet ly. Ek sal dus saam met my pa terug gaan om sy belofte na te kom."

Aanvanklik sou niemand van hierdie reëling hoor nie, haar pa en broers wat haar innig lief gehad het, het verklaar dat hulle haar nie sou laat gaan nie, maar Skoonlief was ferm.

Toe die tyd nader kom, het sy al haar besittings tussen haar susters verdeel en totsiens gesê van alles wat sy lief gehad het. Toe die noodlottige dag aan breek, het sy haar pa aangemoedig en toegejuig terwyl hulle op die perd geklim het wat hom terug gebring het.

Dit het gelyk of die perd eerder vlieg as om te galop, maar dit was so glad dat Skoonlief nie geskrik het nie. Inderdaad sou sy die reis geniet het as sy nie gevrees het wat aan die einde daarvan met haar kan gebeur nie.

Haar pa het haar steeds probeer oorreed om terug te gaan, maar tevergeefs. Terwyl hulle gesels het, het die nag geval, en toe, tot hul groot verbasing, het wonderlike gekleurde ligte in alle rigtings begin skyn, pragtige vuurwerke het voor hulle uit gevuur, die hele woud is deur hulle verlig, en het selfs lekker warm gevoel, al was dit bitter koud.

Dit het aangehou totdat hulle die laan van lemoen bome bereik het, en toe hulle nader aan die paleis kom, sien hulle dat dit van die dak af tot op die grond verlig was, met musiek wat sag uit die binnehof geklink het. "Die Ondier moet baie honger wees," sê Skoonlief en probeer lag, "as hy al hierdie vreugde maak oor die aankoms van sy prooi.

Maar, ten spyte van haar ang, kon sy nie help om al die wonderlike dinge wat sy gesien het, te bewonder nie.

Die perd het stil gehou aan die voet van die trap wat na die terras lei, toe hulle af geklim het, het haar pa haar gelei na die kamertjie waarin hy voorheen was, waar hulle 'n heerlike vuur gevind het wat brand, en die deftige tafel met 'n heerlike aandete.

Die handelaar het geweet dat dit vir hulle bedoel was. Skoonlief, wat nogal minder bang was nou dat sy deur soveel kamers gegaan het en niks van die Ondier gesien het nie, was heel gewillig om te begin eet, want haar lang rit het haar baie honger gemaak.

Maar hulle het skaars klaar geëet toe hulle die geluid van die Ondier se voetstappe hoor nader kom. Skoonlief het in vrees aan haar pa vasgeklou, wat groter geword het toe sy sien hoe verskriklik hy was. Maar toe die Ondier werklik verskyn het, alhoewel sy gebewe het by die aanskoue van hom, het sy 'n groot poging aangewend om haar angs weg te steek en hom met respek gesalueer.

Dit het klaarblyklik die Ondier behaag. Nadat hy na haar gekyk het, het hy gesê, in 'n stemtoon wat moontlik angs in die vrymoedigste hart kon getref het, alhoewel dit gelyk het of hy nie kwaad was nie:

"Goeie naand, ou man. Goeie naand, Skoonlief."

Die handelaar was te vreesbevange om te antwoord, maar Skoonlief het lieflik geantwoord: "Goeie naand, Ondier."

"Het jy gewillig gekom?" het die Ondier gevra. "Sal jy tevrede wees om hier te bly as jou pa weg gaan?"

Skoonlief het dapper geantwoord dat sy heel bereid was om te bly.

"Ek is tevrede met jou," het die Ondier gesê. "Aangesien jy uit jou eie keuse gekom het, kan jy bly. Wat jou betref, ou man," het hy bygevoeg en na die handelaar gedraai, "môre sal jy met sonopkoms vertrek.

Wanneer die klok lui, staan vinnig op en eet jou ontbyt. Jy sal dieselfde perd kry wat wag om jou huis toe te neem; maar onthou dat jy nooit moet verwag om my paleis weer te sien nie."

Hy het toe na Skoonlief gedraai, en het gesê:

"Neem jou pa na die volgende kamer en help hom om alles te kies wat jy dink jou broers en susters wil hê. Daar sal jy twee reis tasse vind, vul hulle so vol as wat jy kan. Dit is net regverdig dat jy vir hulle iets baie kosbaars moet stuur as 'n herinnering van jouself."

Toe gaan hy weg, nadat hy gesê het: "Totsiens, Skoonlief; totsiens, ou man" alhoewel Skoonlief met groot ontsteltenis aan haar vader se vertrek begin dink het, was sy te bang om die Ondier se bevele te verontagsaam, en hulle het in die volgende vertrek in gegaan, wat reg rondom rakke en kaste gehad het. Hulle was baie verras oor die rykdom wat dit bevat het.

Daar was pragtige rokke wat geskik was vir 'n koningin, met al die ornamente wat daarby gedra moes word, en toe Skoonlief die kaste oop maak, was sy nogal verblind deur die pragtige juwele wat in hope op elke rak lê.

Nadat sy 'n groot hoeveelheid gekies het, wat sy tussen haar susters verdeel het, want sy het 'n hoop van die wonderlike rokke vir elkeen van hulle gekies, het sy die laaste kis oop gemaak, wat vol goud was.

"Ek dink, vader," het sy gesê, "dat, aangesien die goud vir jou nuttiger sal wees, ons die ander goed weer uithaal en die kis daarmee vul." Hulle het dit toe gedoen, maar hoe meer hulle in gesit het hoe die meer plek was daar en uiteindelik het hulle al die juwele en rokke wat hulle uit gehaal het terug gesit Skoonlief het selfs soveel meer van die juwele bygevoeg as wat sy op een slag kon dra, die kiste was nie te vol nie, maar hulle was so swaar dat 'n olifant hulle nie kon dra nie!

"Die Ondier spot met ons," het die handelaar geroep; "hy moes seker voorgegee het of hy al hierdie dinge vir ons gee, wetende dat ek dit nie kon dra nie."

"Laat ons wag en sien," het Skoonlief geantwoord. "Ek kan nie glo dat hy bedoel het om ons te mislei nie. Al wat ons kan doen is om hulle vas te maak en seker te maak dit is gereed."

Hulle het dit toe gedoen en terug gegaan na die kamertjie, waar hulle tot hul verbasing ontbyt gereed gevind het. Die handelaar het syne met 'n goeie eetlus geëet, aangesien die Ondier se vrygewigheid hom laat glo het dat hy dit dalk kon sou waag om binnekort terug te kom en Skoonlief te kon sien.

Maar sy was seker dat haar pa haar vir altyd verlaat, so sy was baie hartseer toe die klok vir die tweede keer skerp gelui het en hulle gewaarsku het dat die tyd aan gebreek het vir hulle om te skei.

Hulle het afgegaan na die binnehof, waar twee perde gewag het, een gelaai met die twee kiste, die ander vir hom om te ry. Hulle was besig om die grond te klou in hul ongeduld om te verlaat, en die handelaar was gedwing om Skoonlief haastig te groet; en toe hy opgeklim het, het hy so vinnig weg gegaan dat sy hom in 'n oomblik uit die oog verloor het.

Toe begin Skoonlief te huil en het hartseer terug gedwaal na haar eie kamer. Maar sy het gou agter gekom dat sy baie slaperig was, en omdat sy niks beter gehad het om te doen nie, het sy gaan lê en dadelik aan die slaap geraak.

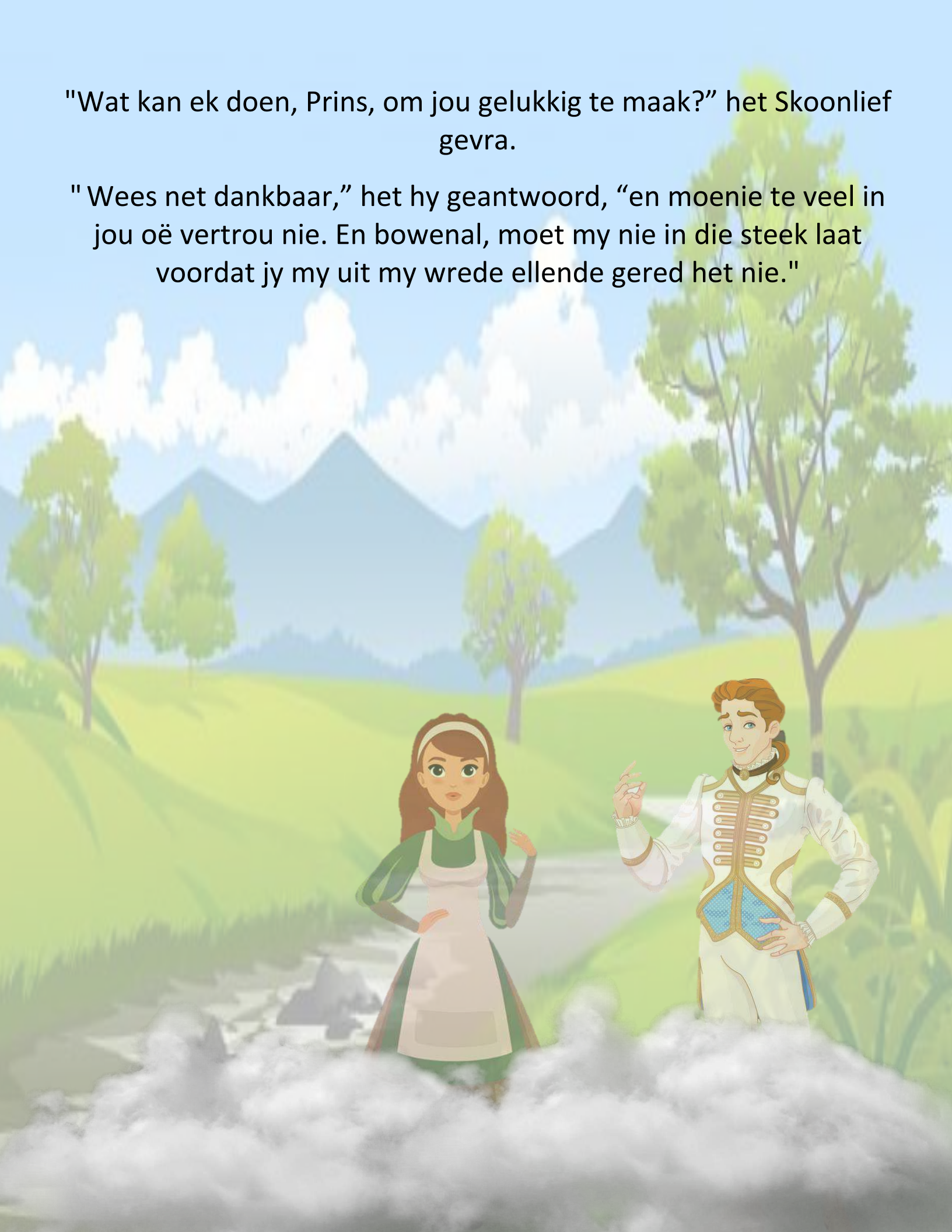
En toe droom sy dat sy by 'n spruit loop wat omring is met bome, terwyl sy haar treurige lot betreur het, toe 'n jong prins, mooier as enigiemand wat sy nog ooit gesien het, met 'n stem wat reguit na haar hart gegaan het, vir haar kom sê het, "Ag, Skoonlief! jy is nie so ongelukkig soos jy dink nie.

Hier sal jy beloon word vir alles wat jy elders gely het. Jou elke wens sal bevredig word. Probeer my net uitsoek, maak nie saak hoe ek vermom is nie, want ek is baie lief vir jou, en deur my gelukkig te maak sal jy jou eie geluk vind. Wees so opreg soos wat jy mooi is en ons sal niks oor hê om voor te wens nie."

"Wat kan ek doen, Prins, om jou gelukkig te maak?" het Skoonlief gevra.

"Wees net dankbaar," het hy geantwoord, "en moenie te veel in jou oë vertrou nie. En bowenal, moet my nie in die steek laat voordat jy my uit my wrede ellende gered het nie."

Hierna het sy gedink sy bevind haar in 'n kamer met 'n deftige en pragtige dame, wat vir haar gesê het:

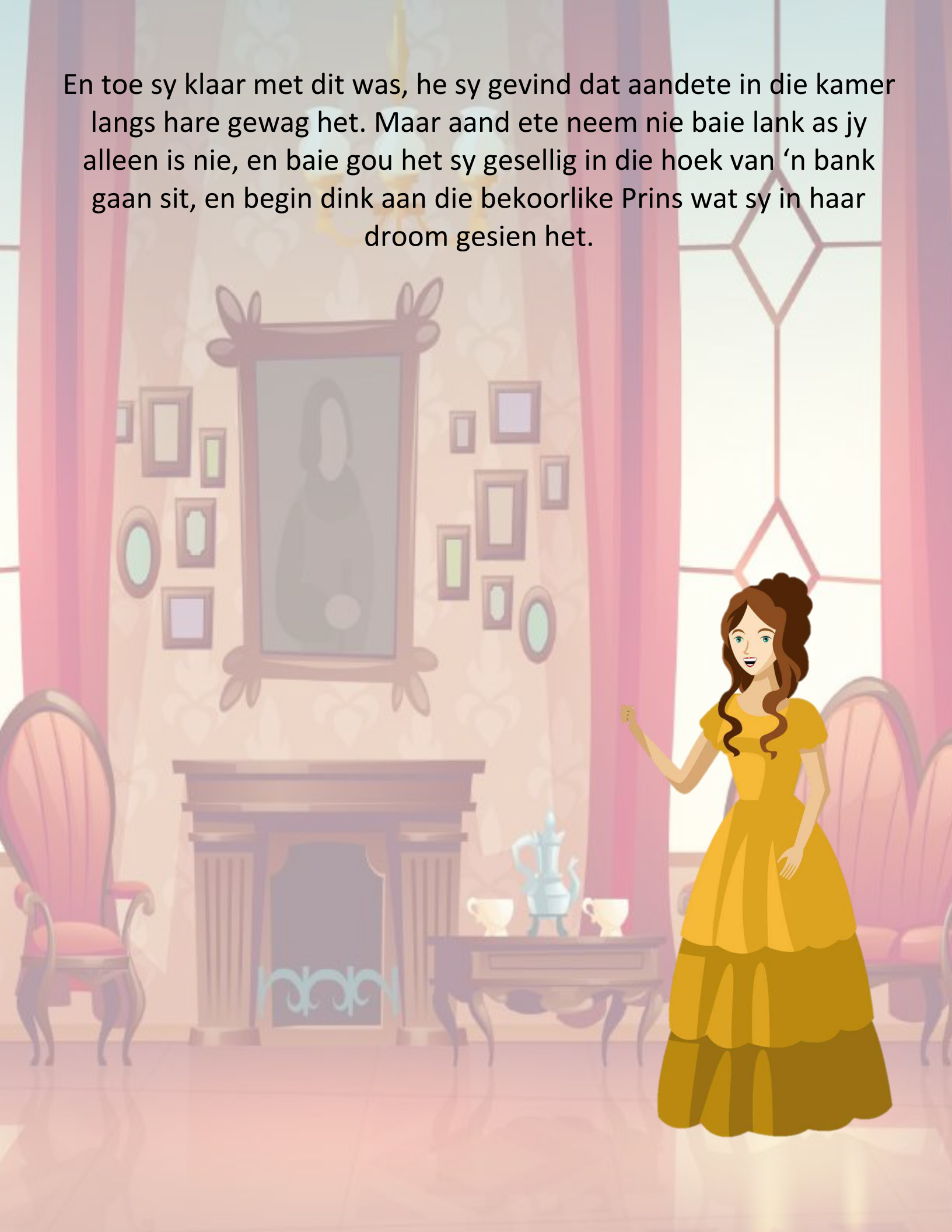
"Liewe Skoonlief, probeer om nie spyt te wees oor alles wat jy agter gelaat het nie, want jy is bestem vir 'n beter lot. Moet jou net nie deur die voorkoms laat mislei nie."

Skoonlief het haar drome so interessant gevind dat sy nie haastig was om wakker te word nie, maar op daardie oomblik het die horlosie haar wakker gemaak deur haar naam saggies twaalf keer te roep, en sy het het haar spieëltafel gevind, uit gesit met alles wat sy moontlik wil hê.

En toe sy klaar met dit was, he sy gevind dat aandete in die kamer langs hare gewag het. Maar aand ete neem nie baie lank as jy alleen is nie, en baie gou het sy gesellig in die hoek van 'n bank gaan sit, en begin dink aan die bekoorlike Prins wat sy in haar droom gesien het.

"Hy het gesê ek kan hom gelukkig maak," het Skoonlief vir haarself gesê.

"Dit blyk dus dat hierdie aaklige Ondier hom 'n gevangene hou. Hoe kan ek hom vry maak? Ek wonder hoekom hulle albei vir my gesê het om nie op voorkoms te vertrou nie? Ek verstaan dit nie.

Maar dit was immers net 'n droom, so hoekom moet ek myself daarvoor kwel? Ek beter gaan en iets soek om te doen om myself te vermaak."

En so het sy op gestaan en van die vele kamers van die paleis begin verken.

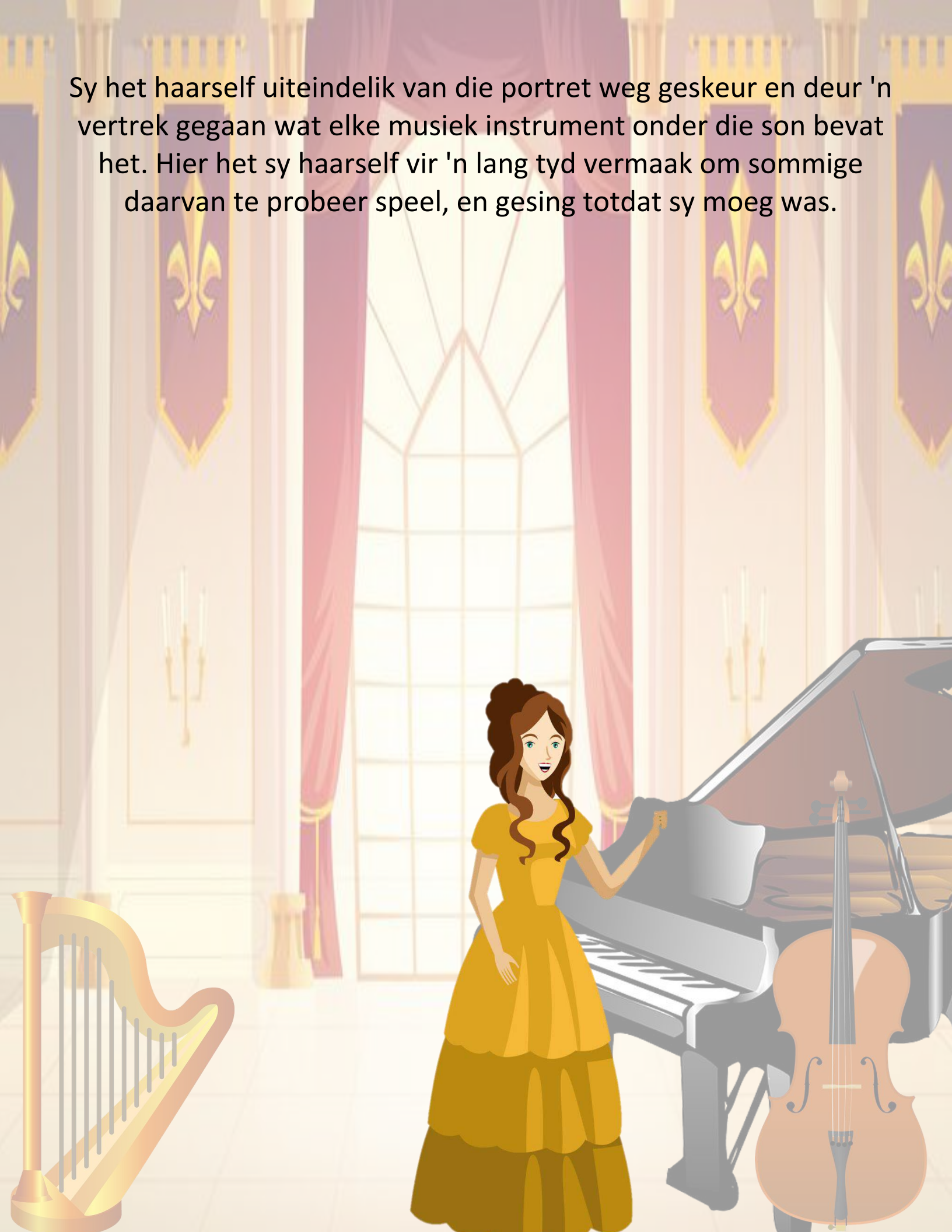
Die eerste wat sy binne gekom het, was met spieëls gevoer, en Skoonlief het haarself van elke kant af gesien weerkaats en gedink sy het nog nooit so 'n bekoorlike kamer gesien nie. Toe vang 'n armband wat aan 'n kandelaar gehang het haar oog, en toe sy dit afhaal, was sy baie verras om te vind dat dit 'n portret van haar onbekende bewonderaar bevat, net soos sy hom in haar droom gesien het.

Met groot genot het sy die armband op haar arm geglip en verder in 'n galery van foto's gegaan, waar sy gou 'n portret van dieselfde aantreklike Prins gevind het, so groot soos die lewe, so goed geverf dat dit gelyk het of hy vriendelik teenoor haar glimlag terwyl sy dit bestudeer.

Sy het haarself uiteindelik van die portret weg geskeur en deur 'n vertrek gegaan wat elke musiek instrument onder die son bevat het. Hier het sy haarself vir 'n lang tyd vermaak om sommige daarvan te probeer speel, en gesing totdat sy moeg was.

Die volgende kamer was 'n biblioteek, en sy het alles gesien wat sy nog wou lees, as ook alles wat sy al gelees het. Dit het vir haar gelyk as of 'n hele leeftyd nie genoeg sou wees om eers die name van die boeke te lees nie, daar was so baie.

Teen hierdie tyd het dit skemer geword, en was kerse in diamant en robyn kandelaare het hulself in elke vertrek begin verlig.

Skoonlief het gevind dat haar aandete bedien word presies op die tyd wat sy dit verkies het, maar sy het niemand gesien of 'n geluid gehoor nie. Alhoewel haar pa haar gewaarsku het dat sy alleen sou wees, het sy dit nogal vervelig begin vind.

Maar kort voor lank het sy die Ondier hoor aan kom, en bewend gewonder of hy van plan is om haar nou op te eet.

Hy het egter glad nie wreed gelyk nie, en net grof gesê:

"Goeie naand, Skoonlief." Sy het vrolik geantwoord en daarin geslaag om haar vrees te verbloem. Toe vra die Ondier haar hoe sy haarself vermaak het, en sy vertel hom al die kamers wat sy gesien het.

Toe vra hy of sy dink sy kan gelukkig wees in sy paleis, en Skoonlief het geantwoord dat alles so mooi was dat sy inderdaad baie moeilik sou wees om tevrede te stel as sy nie hier gelukkig kon wees nie.

En na omtrent 'n uur se gesels het Skoonlief begin dink dat die Ondier nie naastenby so verskriklik was as wat sy aanvanklik gedink het nie. Toe staan hy op om haar te los, en sê in sy growwe stem:

"Het jy my lief, Skoonlief? Sal jy met my trou?"

"O! wat sal ek sê?" het Skoonlief uit geroep, want sy was bang om die Ondier kwaad te maak deur te weier.

"Sê sonder vrees `ja' of `nee'," het hy geantwoord.

"O! Nee, Ondier," het Skoonlief haastig gesê.

"Aangesien jy nie sal nie, goeie nag, Skoonlief," het hy gesê.

En sy het geantwoord: "Goeie nag, Ondier," baie bly om te vind dat haar weiering hom nie uit gelok het nie.

En nadat hy weg was, was sy baie gou in die bed en aan die slaap, en droom van haar onbekende Prins. Sy het gedroom hy het gekom en vir haar gesê:

"Ag, Skoonlief! Hoekom is jy so onvriendelik met my? Ek is bevrees dat ek nog baie lang dae ongelukkig sal wees."

En toe verander haar drome, maar die bekoorlike Prins was in hulle almal, en toe die oggend aanbreek, was haar eerste gedagte om na die portret te kyk en te kyk of dit regtig soos hy was. Sy het gevind dat dit beslis was.

Hierdie oggen het sy besluit om haarself in die tuin te vermaak, want die son het geskyn en al die fonteine het gespeel, maar sy was verbaas om te vind dat elke plek vir haar bekend was en kort voor lank het sy by die spruit gekom waar die Mirte bome gegroei waar sy die Prins in haar droom die eerste keer ontmoet het, dit het haar meer as ooit laat dink dat hy 'n gevangene moet wees wat deur die Ondier aan gehou is.

Toe sy moeg was, het sy terug gegaan na die paleis en het 'n nuwe kamer gekry vol materiaal vir elke soort werk - linte om strikke te maak en sy om blomme in te werk.

Toe was daar 'n voël hok vol voëls wat skaars is, wat so mak was dat hulle na Skoonlief gevlieg het sodra hulle haar gesien het, en op haar skouers en haar kop gaan sit het.

" Mooi klein diertjies," het sy gesê, "hoe wens ek dat jul hok nader aan my kamer was, sodat ek julle dikwels kon hoor sing!

Soos sy dit gesê het, het sy 'n deur oop gemaak en tot haar vreugde gevind dat dit na haar eie kamer gelei het, alhoewel sy gedink het dit was heel ander kant van die paleis.

Daar was meer voëls in 'n kamer verder aan, papegaaie en kaketoës wat kon praat, en hulle het Skoonlief op haar naam gegroet.

Inderdaad, sy het hulle so vermaaklik gevind dat sy een of twee terug geneem het na haar kamer, en hulle het met haar gepraat terwyl sy aandete geëet het, waarna die Ondier sy gewone besoek aan haar gebring het en haar dieselfde vrae as voorheen gevra het, en met 'n growwe "goeie-nag" het hy weer gegaan, en Skoonlief het gaan slaap om van haar geheimsinnige Prins te droom.

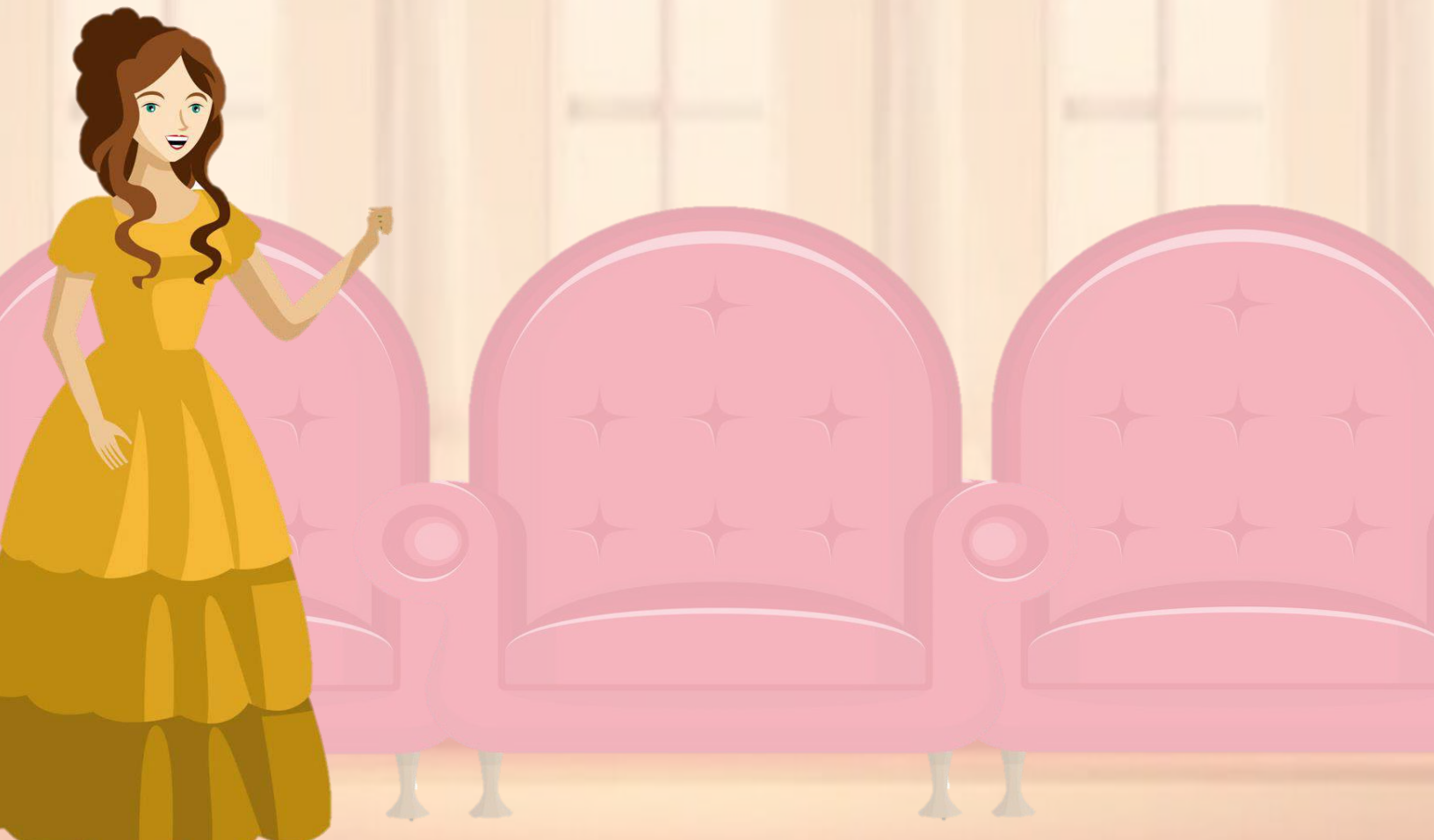
Die dae het vinnig verby gegaan in verskillende vermaaklikhede, en na 'n rukkie het Skoonlief nog 'n vreemde ding in die paleis ontdek, wat haar dikwels verheug het as sy moeg was om alleen te wees.

Daar was een vertrek wat sy nie besonder op gemerk het nie. Dit was leeg, behalwe dat daar onder elkeen van die vensters 'n baie gemaklike stoel gestaan het, en die eerste keer wat sy by die venster uit gekyk het, het dit vir haar gelyk asof 'n swart gordyn haar verhoed om iets buite te sien.

Maar die tweede keer wat sy in die kamer in gegaan het, toevallig moeg, het sy in een van die stoele gaan sit, toe die gordyn oombliklik opsy geskuif het, en 'n uiters amusante gebaarspel voor haar op getree het. Daar was danse, gekleurde ligte, musiek, mooi rokke, en dit was alles so vrolik dat Skoonlief in ekstase was.

Daarna het sy die ander sewe vensters om die beurt probeer, en daar was nuwe en verrassende vermaak by elkeen van hulle te sien, sodat Skoonlief nooit weer eensaam kon voel nie.

Elke aand na aandete het die Ondier haar kom sien, en het altyd voordat hy goeie nag gesê het met sy verskriklike stem gevra:

"Scoonlief, sal jy met my trou?"

En nou dat Skoonlief hom beter verstaan het, het dit het vir haar gelyk asof hy nogal hartseer weg gegaan het wanneer sy gesê het:

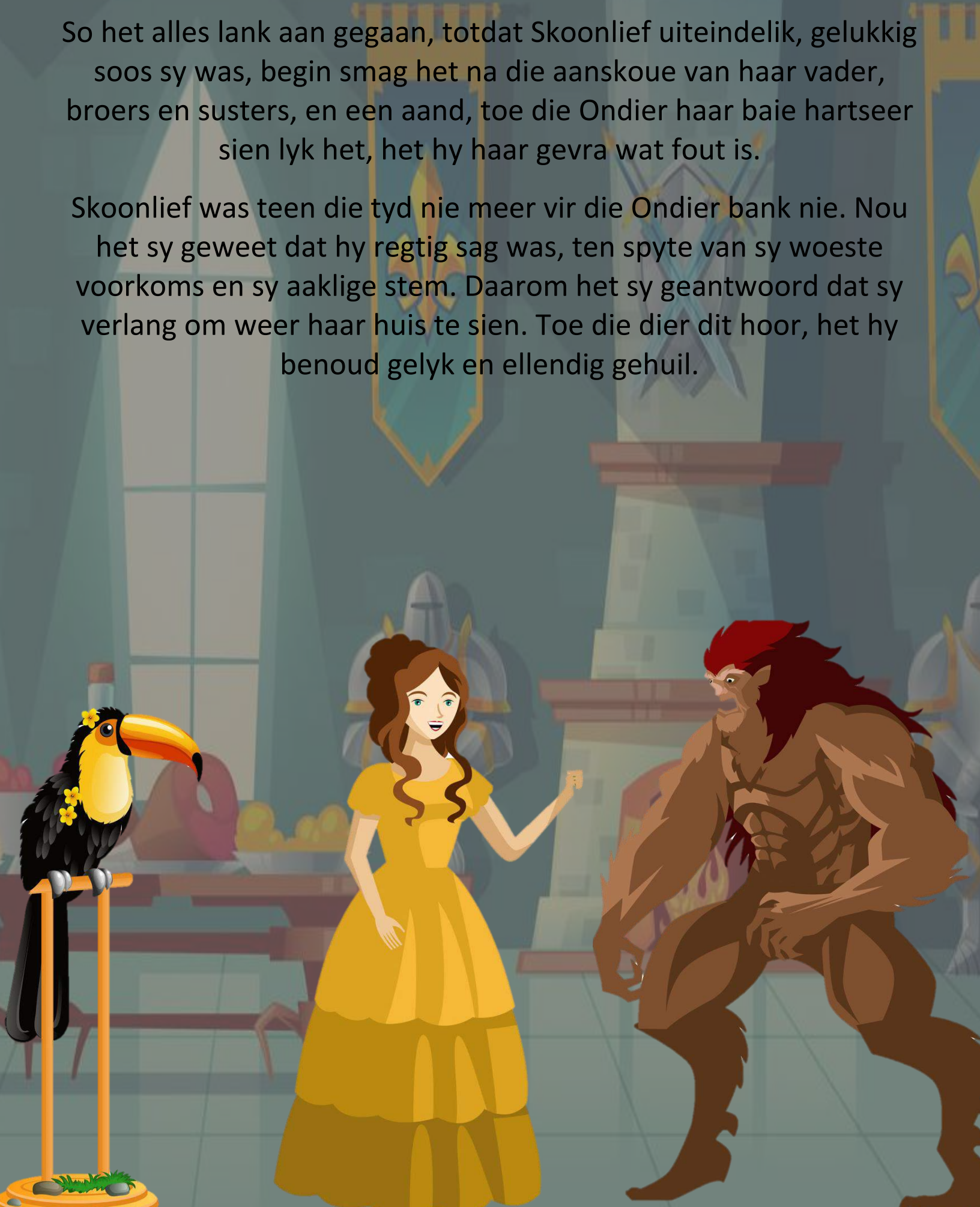
"Nee, Ondier."

Maar haar gelukkige drome van die aantreklike jong Prins het haar gou van die arme Ondier laat vergeet, en die enigste ding wat haar enigsins gesteur het, was om voortdurend gesê te word om voorkoms te wantrou, om haar hart te laat lei en nie haar oë nie, en vele ander ewe verbysterende dinge, wat sy, maak nie saak hoe sy daarvoor gedink het nie, nie kon verstaan nie.

So het alles lank aan gegaan, totdat Skoonlief uiteindelik, gelukkig soos sy was, begin smag het na die aanskoue van haar vader, broers en susters, en een aand, toe die Ondier haar baie hartseer sien lyk het, het hy haar gevra wat fout is.

Skoonlief was teen die tyd nie meer vir die Ondier bank nie. Nou het sy geweet dat hy regtig sag was, ten spyte van sy woeste voorkoms en sy aaklige stem. Daarom het sy geantwoord dat sy verlang om weer haar huis te sien. Toe die dier dit hoor, het hy benoud gelyk en ellendig gehuil.

"Ag! Skoonlief, het jy die hart om 'n ongelukkige Ondier soos hierdie in die steek te laat? Wat meer wil jy hê om jou gelukkig te maak? Is dit omdat jy my haat dat jy wil ontsnap?"

"Nee, liewe Ondier," het Skoonlief sag geantwoord, "ek haat jou nie, en ek sal baie spyt wees om jou nooit weer te sien nie, maar ek verlang daarna om my pa weer te sien. Laat my net vir twee maande gaan en ek belowe om terug te kom na jou toe en vir die res van my lewe te bly."

Die Ondier, wat droewig gesug het terwyl sy gepraat het, het nou geantwoord:

"Ek kan jou niks weier wat jy vra nie, al kos dit my my lewe. Neem die vier bokse wat jy in die kamer langs jou eie sal kry, en vul dit met alles wat jy wil saam neem. Maar onthou jou belofte en kom terug wanneer die twee maande verby is, of jy sal dalk rede hê om dit te berou, want as jy nie betyds terugkom nie, sal jy jou getroue Ondier dood vind.

Jy sal geen strydwa nodig hê om jou terug te bring nie. Sê eers vir al jou broers en susters totsiens die aand voor jy verlaat en wanneer jy gaan slaap, draai hierdie ring om jou vinger en sê ferm: 'Ek wil terug gaan na my paleis om my Ondier weer te sien.'

Goeie nag, Skoonlief. Vrees niks, slaap rustig, en kort voor lank sal jy jou vader weer sien."

Toe Skoonlief alleen was het sy gehaas om die bokse vol te maak met al die skaars en kosbare dinge wat sy om haar gesien het, en eers toe sy moeg was om goed daarin op te hoop het dit gelyk asof dit vol was.

Toe gaan slaap sy, maar kon skaars slaap van blydschap. Toe sy uiteindelik van haar geliefde Prins begin droom het, was sy bedroef om hom op 'n gras bank uit gestrek te sien, hartseer en moeg en skaars soos sy gewone self.

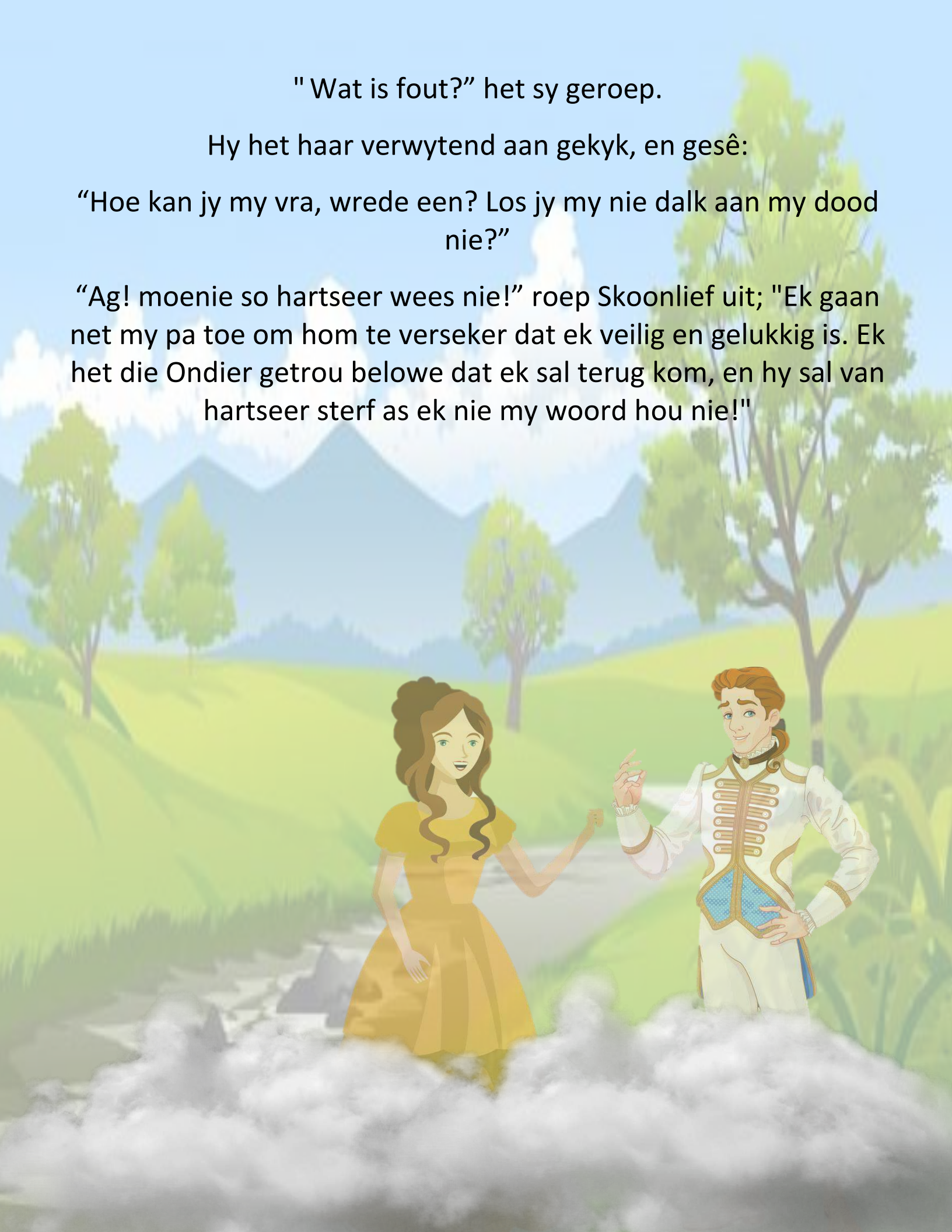

"Wat is fout?" het sy geroep.

Hy het haar verwyttend aan gekyk, en gesê:

"Hoe kan jy my vra, wrede een? Los jy my nie dalk aan my dood nie?"

"Ag! moenie so hartseer wees nie!" roep Skoonlief uit; "Ek gaan net my pa toe om hom te verseker dat ek veilig en gelukkig is. Ek het die Ondier getrou belowe dat ek sal terug kom, en hy sal van hartseer sterf as ek nie my woord hou nie!"

"Wat sou dit vir jou saak maak?" het die Prins gesê. "Jy sal seker nie omgee nie?"

"Inderdaad, ek sou ondankbaar wees as ek nie vir so 'n vriendelike Ondier omgee nie," het Skoonlief verontwaardig uit geroep. "Ek sou sterf om hom van pyn te red. Ek verseker jou dit is nie sy skuld dat hy so lelik is nie."

Net toe maak 'n vreemde geluid haar wakker - iemand was besig om nie baie ver nie van haar af te praat nie. Sy het haar oë oop gemaak en haar in 'n kamer bevind wat sy nog nooit vantevore gesien het nie, en wat beslis nie naastenby so pragtig was soos dié waaraan sy gewoon was in die Ondier se paleis nie. Waar kon sy wees? Sy het opgestaan, haastig aangetrek, en toe gesien dat die bokse wat sy die vorige aand gepak het almal in die kamer was.

Terwyl sy gewonder het deur watter tower krag die Ondier hulle en haarself na hierdie vreemde plek vervoer het, het sy skielik haar pa se stem gehoor en het uitgestorm en hom met vreugde gegroet.

Haar broers en susters was almal verstom oor haar verskyning, aangesien hulle nooit verwag het om haar weer te sien nie en daar was geen einde aan die vrae wat hulle haar gevra het nie. Sy het ook baie gehad om te hoor oor wat met hulle gebeur het terwyl sy weg was en van haar pa se reis huis toe.

Maar toe hulle hoor dat sy net vir 'n kort tydjie by hulle gekom het en dan vir altyd moet terug gaan na die Ondier se paleis toe, het hulle hard luidkeels gekla. Toe het Skoonlief haar pa gevra wat hy dink die betekenis van haar vreemde drome kan wees en waarom die Prins haar gedurig gesmeek het om nie op die voorkoms te vertrou nie.

Na baie oorweging het hy geantwoord: "Jy sê self vir my dat die Ondier, vreesaanjaend soos hy is, jou innig lief het en jou liefde en dankbaarheid vir sy sagmoedigheid en vriendelikheid verdien.

Ek dink die Prins bedoel om jou te laat verstaan dat jy hom behoort te beloon deur te doen wat hy wil hê jy moet, ten spyte van sy voorkoms."

Scoonlief kon nie help om te sien hoe baie waarskynlik dit gelyk het nie. Steeds, toe sy aan haar dierbare Prins dink wat so mooi was, het sy glad nie lus gevoel om met die Ondier te trou nie. In elk geval het sy twee maande gehad om haar besluit te maak, en kon sy haarself saam met haar susters geniet.

Maar al was hulle nou ryk en het weer in die dorp gewoon en baie kennisse gehad, het Skoonlief gevind dat niks haar baie vermaak het nie, en sy het dikwels aan die paleis gedink, waar sy so gelukkig was, veral omdat sy by die huis nooit een keer van haar dierbare Prins gedroom het nie. Sy het nogal hartseer gevoel sonder hom.

Haar susters het blykbaar ook nogal gewoon geraak om sonder haar te wees, en het haar selfs nogal in die pad gevind, so sy sou nie spyt wees wanneer die twee maande verby was nie, behalwe vir haar pa en broers se onthalwe, wat haar gesmeek het om te bly, en het so bedroef gelyk met die gedagte aan haar vertrek dat sy nie die moed gehad het om van hulle afskeid te neem nie.

Elke dag wanneer sy opgestaan het, het sy bedoel om dit in die nag te sê, en wanneer die nag aanbreek het sy dit weer uit gestel, totdat sy uiteindelik 'n droewige droom gehad het wat haar gehelp het om haar besluit te maak.

Sy het gedink sy dwaal op 'n eensame paadjie in die paleis tuine,
toe sy 'n kreun hoor wat blykbaar uit 'n paar bosse gekom het wat
die ingang van 'n grot weggesteek het...

... en vinnig gehardloop om te sien wat die probleem kon wees. Sy het die Ondier uit gestrek op sy sy gevind, blykbaar sterwend. Hy het haar verwytdat sy die oorsaak van sy swakheid was en op dieselfde oomblik het 'n statige dame verskyn en baie ernstig gesê:

" Ag! Skoonlief, jy is net betyds om sy lewe te red. Kyk wat gebeur as mense nie hul beloftes nakom nie! As jy nog een dag uit gestel het, sou jy hom dood gevind het."

Skoonlief was so verskrik deur hierdie droom dat sy die volgende oggend haar voorneme aangekondig het om dadelik terug te gaan en daardie selfde nag het sy afskeid geneem van haar pa en al haar broers en susters...

... en sodra sy in die bed was, het sy haar ring om haar vinger gedraa en ferm gesê: "Ek wil terug gaan na my paleis en my Ondier weer sien" soos sy gesê is om te doen.

Toe raak sy dadelik aan die slaap en word eers wakker toe sy die horlosie twaalf keer hoor sê het: "Scoonlief, Skoonlief" in sy musikale stem, wat haar dadelik vertel het dat sy weer regtig in die paleis was. Alles was net soos voorheen, en haar voëls was so bly om haar te sien! Maar Skoonlief het gedink sy het nog nooit so 'n lang dag geken nie, want sy was so angstig om die Ondier weer te sien dat sy gevoel het asof aandete nooit sou aanbreek nie.

Maar toe dit wel kom en geen Ondier verskyn nie, was sy regtig bang...

... so, nadat sy lank geluister en gewag het, het sy af gehardloop in die tuin om na hom te soek. Op en af het arme Skoonlief die paadjies geloop, en hom tevergeefs geroep, want niemand het geantwoord nie en geen spoor van hom kon sy vind nie totdat sy uiteindelik, redelik moeg, vir 'n minuut se rus gestop het en gesien het dat sy oorkant die skaduwee pad staan wat sy in haar droom gesien het.

Sy het dit op dit af gestorm en seker genoeg, daar was die grot en binne het die Ondier gelê - aan die slaap, soos Skoonlief gedink het. Baie bly om hom te kry, het sy na hom gehardloop en hom oor sy kop gestreel, maar tot haar afgryse het hy nie beweeg of sy oë oop gemaak nie.

"O! Hy is dood en dit is alles my skuld," het Skoonlief gesê en het bitterlik begin huil.

Maar toe, terwyl sy weer na hom kyk, het sy gedink dat hy nog steeds asemhaal en sy het haastig water by die naaste fontein gaan haal, en dit oor sy gesig gesprinkel, en tot haar groot vreugde het hy begin bykom.

"O! Ondier, jy het my bang gemaak!" het sy gehuil. "Ek het nooit geweet hoe lief ek vir jou was tot nou toe nie, en ek het gevrees dat ek te laat is om jou lewe te red."

"Kan jy regtig so 'n lelike Ondier lief hê soos ek?" het die Ondier met min energie gesê. "Ag! Skoonlief, jy het net betyds gekom. Ek was besig om dood te gaan omdat ek gedink het jy het jou belofte vergeet. Maar gaan nou terug en rus, en ek sal jou weer in die paleis sien."

Skoonlief, wat half verwag het dat hy vir haar kwaad sou wees, was deur sy sagte stem gerus gestel en het terug gegaan na die paleis, waar aandete op haar gewag het. Daarna het die Ondier soos gewoonlik in gekom en gepraat oor die tyd wat sy saam met haar pa deur gebring het en gevra of sy haarself geniet het en of hulle almal baie bly was om haar te sien.

Skoonlief het beleefd geantwoord, en het dit geniet om hom alles te vertel wat met haar gebeur het. Uiteindelik het die tyd vir hom aan gebreek om te gaan en hy het gevra, soos hy so dikwels voorheen gevra het: "Skoonlief, sal jy met my trou?"

Sy het sag geantwoord, "Ja, liewe Ondier."

Terwyl sy gepraat het, het 'n vlam van lig voor die vensters van die paleis opgekom, vuurwerke het geknetter en gewere het geslaan en oorkant die laan van lemoen bome, in letters wat almal van vuurvliegies gemaak is, is geskryf: "Lank lewe die Prins en sy Bruid."

Skoonlief het omgedraai om die Ondier te vra wat dit als kon beteken, maar sy het gevind dat die Ondier verdwyn het, en in sy plek het haar geliefde Prins gestaan! Op dieselfde oomblik is die wiele van 'n strydwa op die terras gehoor en twee dames het die kamer binne gekom.

Een van hulle het Skoonlief erken as die pragtig dame wat sy in haar drome gesien het, die ander een was ook so groot en koninginagtig dat Skoonlief skaars geweet het watter een om eerste te groet.

Maar die een wat sy reeds geken het, het vir haar metgesel gesê:

"Wel, Koningin, dit is Skoonlief, wat die moed gehad het om jou seun van die verskriklike betowering te red. Hulle is lief vir mekaar en net jou toestemming tot hul huwelik sal hulle volkome gelukkig maak."

"Ek stem in met my hele hart," roep die Koningin. "Hoe kan ek jou ooit genoeg bedank, sjarmante meisie, dat jy my dierbare seun na sy natuurlike vorm herstel het?"

En toe omhels sy Skoonlief en die Prins, wat intussen die Feetjie gegroet het en haar gelukwensing ontvang het.

"Nou," het die Feetjie vir Skoonlief gesê, "ek wonderstel jy wil hê ek moet al jou broers en susters nooi om by jou troue te dans?"

En so het sy dit gedoen en die huwelik is die volgende dag met die grootste prag gevier. Skoonlief en die Prins het gelukkig saam geleef.

Die Einde

THINK

DIGITAL ACADEMY

